ASCARIS LUMBRICOIDES

syksy 2023

Pikkujoulut

Fuksiaiset

Tarton Syysapprot

Match Show

Megasitsit TiK x TaSLO x Suolet

teemana

SUOLINKAISET TYÖSSÄ

Yliopistolliset eläinsairaala-harjoittelut

Kokemuksia kandikesästä

Hyvinvointipalsta

SISÄLTÖ

JUTTU	SIVU
PUHIKSEN PALSTA	4
YLIOPISTOLLISET HARJOITTELUT	6
KOKEMUKSIA KANDIKESÄSTÄ	10
FRIDAS PRODUKTIONSDJURPRAKTIK	17
HYVIKSEN PALSTA	19
FUKSIAISET	22
MATCH SHOW	24
KEVÄÄN TAPAHTUMAT MANAGERIN SILMIN	26
TOOGASITSIT	29

KANNEN KUVA: ISA SIPOLA

YHTEYSTIEDOT

Puheenjohtaja	puheenjohtaja(a)suolet.fi
Varapuheenjohtaja	varapuheenjohtaja(a)suolet.fi
Sihteeri	sihteeri(a)suolet.fi
Rahastonhoitaja	rahastonhoitaja(a)suolet.fi
Hyvinvointivastaava	hyvinvointi(a)suolet.fi
Yrityssuhdevastaavat	yrityssuhteet(a)suolet.fi
Koulutuspoliittinen vastaava	edu(a)suolet.fi
Lehtitoimikunta	lehti(a)suolet.fi
Tuutorit	tuutorit(a)suolet.fi
Vapaa-ajan toimikunta	aika(a)suolet.fi
Vaatetoimikunta	vaatetoimikunta(a)suolet.fi
Juhlatoimikunta	juhlatoimikunta(a)suolet.fi
Koiratoimikunta	koiratoimikunta(a)suolet.fi
Mediatoimikunta	Facebook/Instagram

Ascaris Lumbricoides on Suolet ry:n jäsenlehti, joka ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava lehti ilmestyy kevätlukukaudella.
Materiaali: Lehti koottu Canva:ssa kuvat erillään .jpg tai .png muodossa.

Kirjoittaja: Anne Jääskö

PUHIS ITALIASSA

Siemailen cafe macchiatoa yliopiston aulassa. Aulan molemmin puolin näen leikkausteatterit avoimena opiskelijoiden kiinnostuneille silmille. Vasemmalla opiskelijat valmistelevat koiria kasvaimen poistoon ja ortopediseen leikkaukseen. Oikealla puolella hevossalissa valmistaudutaan tähystyksenä suoritettavaan piilokivesoperaatioon. Tänään olemme rempseän ultraäänitiimin matkassa. Professori naureskelee lopputyöopiskelijoiden ja erikoistuvan lääkärin kanssa, ja kertoo vitsin vielä englanniksi meille. Siirrymme jokapäiväiselle tauolle ulkorappuun nauttimaan auringosta (ja taukotupakasta). Yksi lopputyöopiskelijoista on tuonut jaettavaksi brioche de cremat, perinteiset italialaiset aamupalat. Aurinko lämmittää ja tupakka haisee. Tunnelma on seesteinen - tästä on hyvä aloittaa yliopistoharjoittelupäivä Torinossa.

Kesän päätyttyä harjoittelupaperit kourassa toteamme kurssitoverini kanssa, että tulipahan tehtyä. Vaikka varsinaisia uusia kädentaitoja käsiimme ei jäänytkään (lukuun ottamatta lukuisia lehmän munasarjojen ja keltarauhasten etsintöjä), niin kultaakin arvokkaampi elämänasenne jäi vahvasti mieleeni.

Viime vuosina paljon pinnalla ollut työuupumus ja -stressi kohuttaa edelleen. Suomessa alamme kulttuuriin on juurtunut jatkuva ylisuorittamisen ihannointi, johtaen myöhemmin uupumukseen ja siihen kammottuun burn outiin. Kestävän työyhteisön ja hyvinvoinnin kannalta tämä on silkkaa myrkkyä alallemme. Tämä on huomattavissa jo opiskeluaikoina, aina ensimmäisestä opintovuodesta lähtien.

Kesä Italiassa muutti kuitenkin suuresti omaa suhtautumistani niin omassa arjessani, mutta myös työssä eteen tuleviin vastoinkäymisiin. Jokainen on varmasti joskus kuullut italialaisen sanonnan (tai Tarttolaisen ravintolan nimen) ”la dolce vita”. Tämän sanonnan merkityksen sisäistin vasta harjoitteluni jälkeen. Italialaiset eivät pienistä hetkahda; aina on hyvä hetki käydä espressolla ja tupakalla. Ehtiihän ne CT-kuvat myöhemminkin vilkaista porukalla.

Omassa työpaikassani olen tottunut kiireeseen tahtiin ja vauhtiin, joten Italian rentous jopa suorastaan tylsistytti minua. Kesän jälkeen olen onnekseni huomannut, että en koe vaikeita tai kiireisiä tilanteita enää stressaaviksi. Mitkä ovat asioita, jotka vaikuttavat sinuun? Voitko sinä vaikuttaa niihin? Vaikuttavatko ne juuri tähän hetkeen? Jos vastaus on ei, niin miksi turhaan murehtia ja käyttää energiaansa siihen. Priorisointi on hyvä työkalu niin työelämässämme, kuin myös omassa arjessamme. Uupumus ja stressi tuntuvat valtaavan jo opiskelijoidenkin arkea. Opiskelijan vinkkelistä tämä alkaa jo to do -listan kokoamisesta; mikä listan tehtävistä on nyt tällä hetkellä tärkein suorittaa?

Omien voimavarojen säästäminen itselle tärkeisiin ja merkityksellisiin asioihin on olennainen elämäntaito. Haluan siis kannustaa jokaista suolinkaista pohtimaan omia ajatus- ja toimintamallejaan. Keskity positiiviseen, äläkä käytä kallista energiaasi asioihin, jotka eivät edistä yhteisön tai sinun omaa hyvinvointiasi.

Harjoitteluvaihtoa etelässä voin suositella jokaiselle, joka haluaa nautiskella opintojen ohessa. Saatat myös yllättyä, kuinka paljon Italian elämänfilosofialla tarjottavaa. Viidennen vuosikurssin juuri aloittaneena voin todeta, että opintovuodet hujahtavat oikeasti siinä vanhusten hokemassa silmänräpäyksessä. Uskalla olla utelias, tunne ja pohdi, kehitä itseäsi, mutta myös muita. Viimeisenä, muttei vähäisimpänä (se kliseinen): nauti elämästä!

Terveisin,

Puhis Anne Jääskö

YLIOPISTOLLISET HARJOITTELUT

Siiri ja ***Uppsala***

Kesällä 2023 tein kymmenen viikkoa harjoittelua Uppsalassa SLU:n (Swedish University of Agricultural Scienes) yliopistollisessa eläinsairaalassa. Harjoitteluun sisältyi 3 viikkoa hevossairaalalla, 3 viikkoa pieneläinsairaalassa, 2 viikkoa diagnostisen kuvantamisen osastolla ja 2 viikkoa ambulatorisella klinikalla. Ambulatorinen klinikka vastaa tuotantoeläimistä sekä hevosten tallikäynneistä.

Lähdin Ruotsiin viiden luokkalaiseni ja koirani kanssa, ja löysimme kaikki edulliset asunnot helposti ruotsalaisten eläinlääketieteenopiskelijoiden Facebook-ryhmästä läheltä yliopistollista eläinsairaalaa.

Minulla harjoittelu alkoi pieneläinsairaalalta, jossa olimme vuorotellen poliklinikalla, päivystyksessä, kirurgianosastolla tai osastolla hoitamassa sairaalapotilaita. Meidän kohdallamme kävi hieman huono tuuri, sillä yliopistolla ei ollut mahdollista pitää potilaita sairaalassa yön yli, joten se vaikutti paljon myös potilasmääriin. Lääkäristä ja omasta innokkuudesta riippuen sairaalassa pääsi tekemään muun muassa yleistutkimuksia, verinäytteiden ottoa, ulosteensiirtoa ja sulkemaan leikkaushaavoja.

Diagnostisen kuvantamisen osastolla päivät alkoivat kierrolla, jolla käytiin läpi esimerkiksi edellisen päivän päivystyspotilaiden röntgenkuvia tai lääkärit kyselivät mielipiteitä toisilta lääkäreiltä mielenkiintoisiin potilastapauksiin.Nämä olivat opiskelijan näkökulmasta erittäin hyödyllisiä, sillä kuvantamismetodit tulivat tutuiksi ja esimerkiksi röntgenkuvat käytiin pienintä yksityiskohtaa myöten läpi. Muuten päivät koostuivat pien- ja suureläinten ultraäänitutkimuksista ja röntgenkuvauksista, MRI ja CT tutkimuksista.

Kirjoittaja ja kuvat: Siiri Saukko

Kokonaisuudessa olin erittäin tyytyväinen päätökseeni tehdä suurimman osan sairaalaharjoittelusta Ruotsissa. Ruotsalaiset olivat aina mukavia ja opettivat mielellään. Erityisesti diagnostisen kuvantamisen osastolla lääkärit olivat aina valmiita vastaamaan meidän lukuisiin kysymyksiin ja selittämään uudestaan ja uudestaan mitä esimerkiksi röntgenkuvassa näkeekään. Päivät olivat pääasiassa rentoja (pitkillä lounastauoilla ja fika-hetkillä), ja tehdä juuri sitä, mikä itseä kiinnostaa.

Ruotsin kielitaito ei ollut välttämätöntä. Kaikki lääkärit ja hoitajat puhuivat erinomaista englantia. Toki lääkärit pääasiassa keskustelivat ruotsiksi omistajien kanssa, joten lääkäreiden toiminnan seuraaminen oli helpompaa, mikäli ymmärtää edes jonkin verran ruotsia.

Hevossairaalassa vaihtoehtona oli olla joko polilla tai sairaalapotilaiden kanssa. Polilla pääasiassa potilaat koostuivat silmäpotilaista ja ontuvista hevosista. Sairaalan puolella puolestaan varsoja, koliikkipotilaita ja erilaisia haavoja.

Ambulatorisella klinikalla aamut alkoivat vasta 9.40, jolloin aloitimme jakautumalla yleensä pareittain yhden eläinlääkärin matkaan päiväksi ja pakkaamalla autoihin tarvittavat tavarat. Suurin osaa käynneistä olivat tallikäyntejä, jotka vaihtelivat ontumatutkimuksista tiineystarkastuksiin. Lisäksi välillä kävimme esimerkiksi hoitamassa lehmien mastiitteja tai nupouttamassa vasikoita.

Nora ja ***Zagreb***

Suoritin pieneläinharjoittelun Zagrebin yliopistollisessa eläinsairaalassa Kroatiassa. Harjoittelu kestää 7vk, mutta saadakseen täysimittaisen Erasmus+ rahan, on kohteessa vietettävä yhteensä 60 päivää, eli vajaa 10 viikkoa.

Rotaatiot rullasivat yliopistolla kahden viikon jaksoissa. Pääsin seuraamaan opetusta kirurgian, lisääntymistieteiden, kuvantamisen, tarttuvien tautien, ja sisätautien osastoilla. Mielenkiintoisin näistä oli ehdottomasti kuvantamisen ja fysioterapian osasto. Lyhyehköllä diagnostisen kuvantamisen kurssilla yliopistolla käytiin toki läpi diagnostiikan perusteet, mutta koen oppineeni paljon tuijottaessani herkeämättä röntgenkuvia kaksi viikkoa diplomaatin ohjauksessa.

Silmiä avaava oli erityisesti tarttuvien tautien osasto, sillä eihän täällä meillä lintukodossa törmää yhteenkään taudinaiheuttajiin, joka Kroatiassa ja muissa etelän maissa on arkipäivää. En muistanut opinnoissa törmänneeni osaan patogeenista lainkaan, mutta toisaalta myönnettäköön, että inffin luennoilla päällimmäinen ajatus oli ”Ei Suomessa tätä ole, tarvitseeko siis tietää?”. Kokemus opetti, että kyllä tarvitsee! Meillä suomalaisilla on joskus tapana panetella tuntematonta ja esittää mielipiteitä faktapuheena, perustamatta sitä muuhun kuin muualta kuultuun. Paljon parjattua "Etelä-Eurooppalaista antibioottikulttuuria" en tunnistanut, enkä siihen törmännyt. Hoitoprotokollat vastasivat hyvin pitkälti samaa, mihin Suomessa olen tottunut ja mihin klinikoilla työskennellessäni törmännyt.

Kirjoittaja ja kuvat: Nora Plym

Kirjoittaja ja kuvat: Nora Plym

Tunnelma yliopistolla oli Keski-Eurooppalaiseen tyyliin lämmin ja rento. Pitäviin aikatauluihin ja tarkkoihin suunnitelmiin tottuneella suomalaisella oli eräänkin kerran turhautumisessa pitelemistä, kun Erasmus-koordinaattori ei kolmannenkaan rotaatiovaihdon kohdalla muistanut ilmoittaa tulostani seuraavalle klinikalle, saatikka osannut ohjeistaa, minne minun pitäisi seuraavaksi suunnata. Ketään ei klinikalla yllätysopiskelija kuitenkaan haitannut, vaan kaikki toivottivat viikosta toiseen tervetulleeksi.

Vaikka läsnäoloista pidettiin tarkkaa kirjaa, kehottivat professorit ja kanssaopiskelijat matkustelemaan ympäri Kroatiaa niin paljon kuin mahdollista - ja minähän matkustin. Kansalliset pyhäpäivät olivat loistavaa aikaa ottaa vapaata klinikalta ja painella polttavan kuumasta pääkaupungista rannikolle. Ehdinkin tehdä kesän aikana kolme rantalomaa.

Kesä Kroatiassa oli hetkittäin tukahduttavan kuuma. Ilman reissuja rannikolle olisin sulanut betoniviidakon kaduille ennemmin tai myöhemmin. Joinakin päivinä myös klinikalla oli tuskaisen kuuma, eivätkä muoviset leikkaus-taikka suojatakit erityisesti auttaneet asiaa. Kuitenkin nautin joka päivästä Zagrebissa. Kaupunki on äärimmäisen kaunis ja kiehtova, ihmiset ystävällisiä ja ruoka taivaallista. Vaihto Kroatiassa oli ehdottomasti kokemus, jota muistelen lämmöllä vielä kiikkustuolissakin.

KOKEMUKSIA KANDIKESÄSTÄ

Petra ja ***kunta***

Sain kauan odotetut väliaikaiset luvat maaliskuun lopulla ja ensimmäisen työpäiväni kunnaneläinlääkärin viransijaisena tein huhtikuun puolessa välissä. Kyseisen kunnan alueella praktiikka oli päivisin hyvin pieneläinpainotteista, mutta päivystysaikana potilaita sai hoitaa välillä hyvinkin laajalta skaalalta. Parhaimmillaan yhden päivystysvuoron aikana hoidin nautoja, koiria, kissoja, lokkeja, hevosta ja pupua. Ensimmäinen päivä kuten muutkin työpäivät menivät hyvin ja kesästä jäi positiiviset muistot.

Tein koko kandikesän 60% osa-aikaista viransijaisuutta. Käytännössä työskentelin kolmena päivänä viikossa ja tämän lisäksi tulivat vielä päivystykset samalla tiheydellä kuin täysaikaisesti työskentelevillä (joka 12 arki yö ja joka 5-6 kokonainen viikonloppu tai halutessani puolikkaita viikonloppuja useammin). Koin osa-aikaisen työnteon todella hyväksi valinnaksi omalle kandikesälleni, vaikka sainkin tästä huolimatta keväällä pienen ”fear of missing out”-hetken kuunnellessani kurssikavereiden innostuneita työsuunnitelmia täysiaikaisten viransijaisuuksien ja tiheämpien päivystysvelvoitteiden kanssa. Tämä meni kuitenkin nopeasti ohi aloitettuani työt ja työn todellisuuden paljastuttua. Loppukesästä moni kurssikavereista totesikin, että täysiaikainen työnteko yhdistettynä tiheään päivystämiseen on ollut liian rankkaa – varsinkin kun kokemusta ei vielä ole ja kandikesänä töitä pystyy parhaimmillaan tekemään jopa 6-8 kuukautta putkeen.

Se mistä pidin kunnalla työskennellessä olivat suhteellisen simppelit potilaiskeissit. Vastaanotolla oli käytössä ultra ja röntgen, mutta verinäytteet piti lähettää aina ulkopuoliseen labraan. Se hoidettiin mitä pystyttiin ja ne mitä ei kunnan perustason hoidolla pystytty tekemään lähetettiin eteenpäin yksityiselle jatkotutkimuksiin. Asiakkaat eivät oleta saavansa kunnalta esimerkiksi korkealentoista sisätautidiagnostiikka, joka sopi itselleni hyvin, sillä kandin taidot eivät näihin aina kiireessä riitä (vaikka välineet tähän olisivatkin saatavilla joillain klinikoilla).

Yleisimpiä omalle kohdalleni toistuvasti tulleita pieneläinpotilaita olivat koirat korvatulehduksineen ja kissojen idiopaattiset kystiitit. En asettanut tavoitteeksi päästä leikkaamaan paljoakaan kandikesän aikana ja kiireisten päivien myötä tämä ajatus jäikin taka-alalle kissojen kastraatioita lukuun ottamatta. Päivystyksissä leikkausta vaativia potilaita ei omalle kohdalleni sattunut.

Joskus aamuyöllä päivystysmylläkän hiljennyttyä 😊

Kirjoittaja ja kuvat: Petra Hytönen

Kandikesästä tekee antoisan ja jännittävän vaikkakin rankan se, että kaikki on uutta. Kunnalle mennessä täytyy opetella perustamaan toiminimi, pyörittämään toiminimeen liittyviä asioita, rekisteröitya muun muassa tukkujen, labrojen ja tuhkaamon asiakkaaksi sekä päättää mitä lääkkeitä tilata jo hyvissä ajoin ennen töiden aloitusta. Ensimmäisenä työpäivänä jokaista jännittää asettua ”toiselle puolelle pöytää” eläinlääkärin saappaisiin ja kommunikoida asiakkaiden kanssa yhtäkkiä luotettuna ammattilaisena. Ja viimeisenä muttei vähäisempänä täytyisi osata hyödyntää opittuja tietoja ja taitoja itse (eläin)lääketieteellisten ongelmien ratkaisuun.

Varsinkin alussa työasiat jäivät pyörimään meillä monella mieleen työpäivän jälkeen ja oli vaikea osata ’vaihtaa aivot vapaalle’ illan tai edes viikonlopun aikana. Juuri tästä syystä koin osa-aikaisen työnteon hyödylliseksi kesän aikana. Kunnalla toki joskus joutui soittelemaan esimerkiksi verinäytetuloksista seuraavana (eli mahdollisesti vapaa)päivänä omistajille. Vaikka työpäivät ja päivystykset olivat välillä rankkoja, niiden läpi jaksoi, kun tiesi edessä olevan riittävästi omaa aikaa unohtaa työt ja keskittyä myös elämän muihin osa-alueisiin. Ymmärrän toki rahan olevan ratkaiseva tekijä monen työnteossa (varsinkin lukukausimaksun edelleen noustessa), mutta oma kokemukseni oli, että ainakin kunnalla työskennellessä myös osa-aikaisena pystyy tienaamaan riittävän hyvin kattamaan tämän huolen.

Jos jotain haluan kandikesästä sanoa seuraavaksi vuorossa oleville vuosikursseille, niin siteeraan erästä kollegaa kesältä: ”Ei ole mikään pakko ajaa itseään burnouttiin heti ensimmäisenä työvuotena. Teillä on koko työelämä edessänne ja aikaa kokea se (=burnout) halutessanne myöhemminkin.” Kuunnelkaa itseänne ja tehkää juuri sellainen kandikesä kuin itse haluatte. Jos haluat tehdä puoli vuotta töitä kokoaikaisena ja päivystää samaan aikaan tiheästi niin tee se, jos haluat tehdä osa-aikaisena töitä niin tee ja jos et halua tehdä kandikesää ollenkaan niin siinäkään ei ole mitään väärää.

Lääketilausten purkamiseen joutui käyttämään yllättävän paljon aikaa

Kuten alussa mainitsin, omasta kandikesästäni jäi positiiviset muistot. Toki koin omat stressaavat hetkeni päivystäessä isohkoa aluetta, kun potilaita oli jonossa ja puhelin sen kuin jatkoi soimistaan. Kollegoiden tuki, eri eläinsairaaloiden konsultaationumerot ja kandien oma 24/7 vertaistukiryhmä whatsappissa olivat korvaamattomia enkä tuntenut jääväni yksin tiukemmissakaan tilanteissa. Vaikka kunnalle mennessä on paljon hoidettavia asioita jo ennen töiden aloitusta, ei niitä tarvitse pelätä. Fennovet järjestää esimerkiksi kirjanpitokurssin, jossa käydään läpi toiminimen perustamista ja muita toiminimeen liittyviä asioita. Kurssi on kandeille ilmainen ensimmäistä kertaa osallistuville ja järjestettiin ainakin tänä vuonna maaliskuun alussa.

Kunnalla työskennellessä saa realistisen kuvan eri eläinlajien käytännön perustason eläinlääketieteestä, joka antaa hyvän vertailukohdan tulevalle työuralle vaikkei kuntapraktiikkaa haluaisikaan välttämättä jatkaa myöhemmin. Oman kokemukseni perusteella suosittelen kandikesää kuntapraktiikassa kaikille siitä kiinnostuneille.

Julia ja ***kunta***

Kandikesä. Se kauan odotettu ja myös pelätty vastuu oli nyt edessä. Jostain sain idean, että ensimmäisenä kesänä olisi päästävä kunnalle töihin. Harkkoja oli painettu tukka putkella ja papereita täytelty yötä myöten. Luvat kiiluivat jo silmissä ja vastuu kuumotteli vatsanpohjassa. Aloittaessa työt kunnaneläinlääkärinä tulee perustaa toiminimi, hankkia potilasohjelma sekä ostaa lääkkeitä ja tarvikkeita. Siinä riittää mukavasti tekemistä muutamaksi viikoksi. Itsellä kävi tuuri ja sain ostettua paljon tarvikkeita käytettynä eläinlääkäreiltä, jotka olivat lopettaneet työskentelyn kunnalla.

Tein yhteensä töitä puoli vuotta Itä-Suomessa kunnaneläinlääkärin sijaisena sekä pienen pätkän yksityisellä klinikalla. Vaihtelin eri alueiden välillä, missä milloinkin oli tarvetta. Normaalisti työpäivä alkoi 8 aamulla. Alueesta riippuen puhelinaika oli klo 8-9, jossa suunniteltiin päivän kulku.

Päivän sai suunnitella melko vapaasti, mutta pyrin tekemään pieneläimet aamupäivällä ja iltapäivällä kiertelin navetoilla tai talleilla. Usein kuitenkin päivän aikataulu muuttui akuuttien potilaiden mukaan. Arkipäivystyksiä tein joka viikko ja viikonloppupäivystyksiä noin 4–5 viikon välein. Vapautuksen arkipäivystyksestä sai viikonloppupäivystyksen jälkeen. Kuitenkin lomien sekä sairastumisten vuoksi tuli päivystettyä useimminkin.

Normaalisti päivystyksissä oli poikimahalvauksia, poi'ituksia, haavojen ompelua, ähkyjä ja kaikkea siltä väliltä. Arkisin yleisimpiä pieneläintoimenpiteitä olivat rokotukset, silmä- ja korvatutkimukset, sterkat ja kastraatiot. Tuotantoeläimillä oli pääosin nupoutuksia, mastiitteja, steriliteettihoitoja, tiineysultria. Potilaita riitti hevosista minipossuihin ja koirista kukkoihin. Jokainen päivä oli erilainen. Kunnalla työskentely oli erittäin monipuolista. Ei tarvinnut pysyä yhdessä paikassa vaan pääsi ajelemaan kauniissa maisemissa ja hoitamaan paljon erilaisia eläimiä.

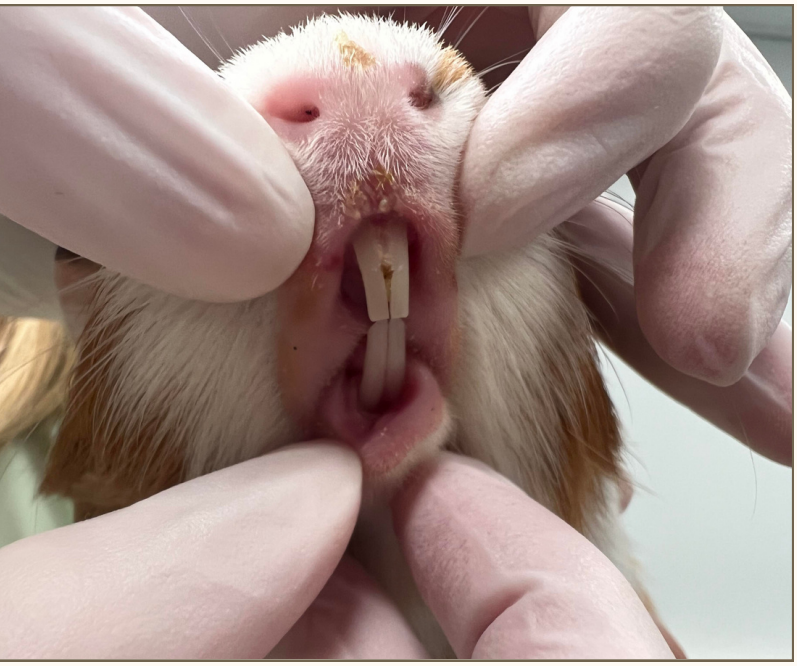

Parasta kandikesässä olivat ihanat tilalliset, uudet haasteet sekä kokeneet kollegat. Helppoa kunnalla työskentely ei aina ollut. Pitkälle venyvät päivät, haastavat päivystykset ja väsymys toivat omat haasteet. Kun perjantai aamuna menee töihin ja seuraavan kerran pääsee pois maanantai-iltana, voi viikonloppu tuntua hyvinkin pitkältä. Jännitin paljon päivystyksiä ja sitä kun olin yksin vastuussa koko alueen eläimistä. Alueella ei ollut lähellä sairaaloita, joihin vaativimmat potilaat olisi voinut lähettää. Vaikka työskentely oli välillä yksinäistä, sai vertaistukea aina muilta kandeilta ympäri Suomea. Kuitenkin vastuu opetti paljon ja sitä otettiin vastaan mitä tuli. Vaikka välillä meinasi puhelin lentää seinään, niin näin jälkikäteen en hetkeäkään kadu valintaani ja ikävöinkin takaisin lehmien pariin.

Vinkkejä tuleville kandeille: minnekään ei ole kiire, muistakaa levätä, pitäkää itsestänne huolta, ja luottakaa itseenne. Nauttikaa ensimmäisestä kesästä!

Kirjoittaja ja kuvat: Julia RIpatti

Victoria ja *pieneläinsairaala*

Viiden vuoden opiskeluiden jälkeen oli aika aloittaa työt eläinlääkärin sijaisena. Kesä mitä olin odottanut sekä innolla että kauhulla, oli alkamassa ja päädyin tekemään kandikesäni pieneläinsairaalassa. Tein töitä sairaalan elektiivisellä osastolla kolme kuukautta, 40h/viikko maanantaista perjantaihin. Valitsemani sairaala oli entuudestaan tuttu, joka vähensi stressiä huomattavasti, kun tunsin suuren osan työkavereistani eikä tarvinnut käyttää aikaa tai energiaa uuden työympäristön oppimiseen tai välineiden etsimiseen.

Vanhemmilta opiskelijoilta oli kuullut vaihtelevasti vinkkejä miten valmistautua kandikesää varten ja paras näistä olikin “älä valmistaudu, vaan lomaile kunnolla hetki ennen töiden aloittamista”. En valmistautunut töihin enkä kyllä lomaillutkaan, mutta tämä toimi minulle ihan hyvin. Omat materiaalini oli kuitenkin vuosien varsilta jo hyvin organisoitu, joten tiesin mistä löytää tietoa kun sitä tarvitsin.

Perusteellisempia kotiutusohjeita aloin kirjoittelemaan vasta ensimmäisten työviikkojen aikana ja muistiinpanoja tuli kirjoiteltua pitkin kesää. Potilaina minulla oli pääsääntöisesti kissoja ja koiria, mutta vaivoja ja sairauksia oli laidasta laitaan, jonka takia pääsin haastamaan itseäni melkein päivittäin. Kollegoiden ymmärrys ja tuki aloittelevaa työntekijää kohtaan laski huomattavasti kynnystä konsultoida heitä, jonka takia ei ikinä tarvinnut jäädä yksin pohtimaan, jos oli ajautunut umpikujaan potilaan kanssa. Tämä myös kannusti hoitamaan vaikeampiakin potilaita, kun tiesi tuen aina olevan lähellä.

Esimieheni järjesti muutamia kahden keskeisiä palavereja kesän aikana, jolloin sain palautetta tekemästäni työstä sekä keskusteltiin vapaasti kokemuksistani. Koin tämän hyödylliseksi, sillä minulla oli ns. “turvallinen tila” purkaa myös työn tuomaa stressiä ja puhua kokemista vaikeista tilanteista, sekä sain hyviä vinkkejä miten helpottaa näitä jatkossa.

Kesän alussa minulla oli perehdytystä huima yksi päivää jolloin kävimme läpi pääasiassa sairaalaan potilasohjelmaa ja laskutusta. En kuitenkaan koe, että olisin tarvinnut pidempää perehdytysjaksoa, sillä opin paljon paremmin tekemällä kuin katsomalla. Ensimmäisenä vastaanottopäivänä minulla kuitenkin oli esimieheni käytettävissä koko päivän konsultointia varten. Koin tämän todella hyödylliseksi, sillä sain tukea ensimmäisten potilaiden kanssa aina kun sitä tarvitsin. Tällöin oli myös helpompi jatkaa itsenäisesti töitä, kun oli saanut apua ja vastauksia kysymyksiin esimerkiksi potilastietojen kirjoittamisesta ja laskutuksesta

Ensimmäiset viikot olivat henkisesti todella raskaat ja oli melkein mahdotonta olla miettimättä potilaita kotona, jonka takia myös yöunia tuli menetettyä. Minua yllätti eniten miten pelottavaa alussa oli tehdä päätöksiä, sillä olin yksin vastuussa niistä ja niiden seurauksista. Onneksi tämä pelko hiipui hiljalleen pois kesän aikana, kun huomasin sen usein olevan aiheeton. Myös yöunet paranivat huomattavasti, kun osasin jättää työt töihin, enkä tuoda niitä mukanani kotiin pohdittavaksi. Vaikka alkukesä oli henkisesti hieman koetteleva, jäi kesästä kuitenkin positiivinen ja opettavainen kokemus, enkä muuttaisi siitä mitään muuta, kuin että ei sitä kauhulla olisi tarvinnut odottaa.

Maisa ja ***pieneläinsairaala***

Viidennen vuosikurssin kevätlukukaudella suoritin viimeisiä jäljelle jääneitä harjoitteluita ja kesäkuussa aloitin kolmen kuukauden mittaisen kandikesän Eläinsairaala Aistissa. Olin vuoden alussa ja ennen kuin sain eläinlääkärin luvat tehnyt Aistissa töitä hoitajana, joten täysin uutena en taloon tullut. Aiemmat hoitajantyöt auttoivat paljon, koska työporukka oli tuttu, tiesin mistä kaikki tavarat löytyy ja muutenkin talontavat olivat jotakuinkin selvillä.

Aluksi tein ihan normaalia ajanvarauspotilastyötä ja kesän mittaan sitten muutaman päivystysvuoronkin. Ajanvarauspotilaita oli laidasta laitaan, toisinaan helppoja rokotuksia, silmävaivoja ja korvavaivoja ja toisinaan sitten jotain hieman haastavampaa. Vaikka työt olivatkin pääosin sairaalan puolella niin joukkoon mahtui myös muutama neurologinen potilas. Iltavuoron aikana, neurologien lähdettyä jo kotiin, sairaalaan saattoi tulla neurologisia potilaita seurantaan ja kivunlievitykseen ja aamulla ne pääsivät suoraan neurologin tutkimuksiin. Myös joitain ajanvaruksia otettiin ensin yleislääkärille, koska joskus puhelimessa voi olla vaikea arvioida potilaan tilannetta, onko kyseessä neurologinen ongelma vai jotain muuta. Joskus potilailla oli selkeitä neurologisia oireita ja silloin olikin mukavaa kun talossa oli montakin neurologia, joilta kysyä konsultaatio apua ja potilaan diagnostiikkaa ja hoitoa voitiin suunnitella yhdessä.

Leikkauksiakin pääsin tekemään. Kirurgiasta kiinnostuneelle leikkaukset usein herättävät enemmän innostusta kuin jännitystä ja pelkoa, mutta kun ensimmäinen leikkaus oli pyometra niin kyllä kesäkandia hieman jännitti. Aistissa oli kuitenkin erinomaiset ja osaavat hoitajat, jotka hoitivat anestesian mutkitta ja toisilta lääkäreiltä sain apua niin anestesiasuunnitelman tekoon kuin leikkauksen suorittamiseen.

Kohtutulehdusleikkauksia kertyikin alkukesään ainakin kolme kappaletta, joten jonkinlaisen rutiinin sain kehitettyä. Kesän puolenvälin jälkeen tein sitten myös niitä ihan perus leikkauksia (kastraatiot ja sterilisaatiot), joita niitäkin kertyi riittävästi.

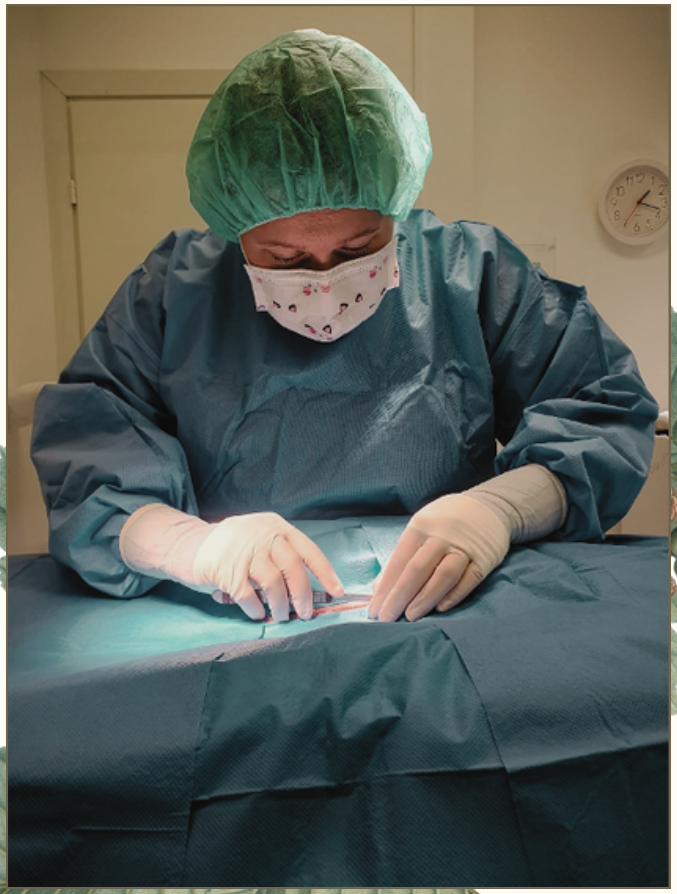

Kirjoittaja ja kuva: Maisa Heikkinen

Kirjoittaja ja kuva: Maisa Heikkinen

Ensimmäinen päivystysvuoroni oli juhannusyö ja silloinkin jännitti aikatavalla ja kotona ennen yövuoroa maalailin piruja seinille. Kaikki meni kuitenkin hyvin ja tuo ensimmäinen yö olikin minun kesän hiljaisin päivystysvuoro. Seuraavissa vuoroissa potilaita oli enemmän. Päivystyksissä tietysti toivoisi, että klinikalle tulisivat vain ne akuutti potilaat, mutta toisinaan paikalle tulivat myös ne kroonisista sairauksista kärsivät, joiden oireet olivat äkisti pahentuneet. Niissä olikin sitten enemmän selvittelyä. Loppujen lopuksi ne päivystykset on ihan sitä samaa eläinlääkärin työtä kuin se päivälläkin tehty työ

Aistissa parasta oli muilta lääkäreiltä ja kokeneilta hoitajilta saatu tuki ja apu silloin kun sitä tarvitsin. Työporukka oli tiivis ja lämminhenkinen. Alamme piirien ollessa pienet, myös Aistin henkilökunnassa pyörii ihan vain muutama tarttolainen :D Sairaalassa työ oli vaativaa, hektistä ja hiljaiset päivät oli yhden käden sormilla laskettavissa. Kiireen keskellä oli mukavaa että oli aina joku jonka puoleen kääntyä paniikin iskiessä. Kandikesän päättyessä fiilikset olivat hieman haikeat, mutta oli myös mukavaa palata Tarttoon lepäämään. Laittaa hetkeksi aivot narikkaan ja antaa jonkun muun puhua. Voin lämpimästi suositella Aistia työpaikkana. Opin hurjasti uutta ja sain varmuutta omaan tekemiseen. Muuta en viime kesältä toivonutkaan 😊

KIRJOITTAJA JA KUVAT: FRIDA GRANROTH

FRIDAS PRODUKTIONSDJURPRAKTIK

Äntligen får jag skriva på svenska, känns skönt att få skriva på sitt modersmål. Får se hur många från vår ämnesförening som faktiskt läser denna text, men vet att vi har några finlandssvenskar bland oss. Ni andra kan ta tillfället i akt och försöka lära er något nytt ord.

Jag tänkte skriva om min produktionsdjurpraktik. Denna praktik görs efter tvåan på sommaren, men själv gjorde jag redan den i januari på tvåan. Jag gjorde praktiken med nötkreatur, alltså kossor på en gård i Borgå som heter Bosgård. Gården befinner sig i Ylike ungefär 5 km från mitt hem där jag har bott hela mitt liv före jag flyttade till Tartu.

Jag jobbade faktiskt fyra somrar i Bosgård före jag började studera veterinärmedicin, då jobbade jag på restaurangsidan. Gården har en restaurang där de säljer produkter och portioner av sitt eget ekologiska kött. På deras hövind ordnas också bröllop och andra fester där jag förr hjälpte till.

Under praktiken jobbade jag på ladugårdssidan. Bosgård föder upp ekologiska köttdjur av Charolais rasen. Det var härligt att få se hur ekologisk skötsel av nötkreatur ser ut. Kalvarna separeras först sent från sina mammor och får fritt leka runt tillsammans. Både korna och tjurarna får fritt röra sig både utomhus och inomhus i större inhägnader. På somrarna flyttas flockarna ut på bete där de strävar runt hela sommaren.

Som mest har gården cirka 350 nötdjur, av dessa är cirka 130 kor och resten tjurar, kvigor, oxar och kalvar. De flesta kor betäcks naturligt det vill säga genom att släppa en av avelstjurarna tillsammans med de brunstiga korna. Endast ett fåtal görs dräktiga via artificiell insemination.

Foderutdelningen till djuren skedde via traktorer och släp. Mängderna är så stora, så att göra det för hand skulle inte vara ett alternativ. Jag fick också möjligheten att pröva på att köra traktor. Det råkade också vara en epidemi av mastit (juverinflammation) hos flera kor och kvigor under min praktik, så jag fick hjälpa till att sköta dom. Behandlingen var värkmedicin och antibiotika som båda injicerades intramuskulärt.

Något som också var härligt att få se var att de använder sig av vallhundar för att styra boskapen. De hade några Bordercollies och Kelpies som var välskolade och skötte sitt jobb suveränt. Hundarna behövs speciellt på somrarna när de ska flytta på flockar som är på bete.

Okej nu har jag troligen berättat tillräckligt om min praktik, men jag stortrivdes och lärde mig massor. Så överlag hur är det att studera som finlandssvensk i Tartu? Om jag måste sammanfatta det kort så skulle det vara ett oändligt Googlande. Känns som att man alltid glömmer något enstaka ord på något språk.

Jag sökte faktiskt också till Uppsala samma år som jag sökte till Estland. När resultaten publicerades visade det sig att jag inte kom in till Uppsala men nog till Estland. Jag har dock inte ångrat mig en enda sekund att jag valde att studera i Tartu. Har haft helt superroligt här och svenskan försvinner ju inte någonstans fast jag i vardagen mest pratar finska och engelska. Om någon av er i framtiden behöver hjälp med svenskan så finns jag här för er <3

KIRJOITTAJA JA KUVAT: ANNE LODDERS

Hyviksen palsta

SUOLINKAISET TYÖPAIKALLA

Tarttolaisia eläinlääketieteen opiskelijoita kuvataan usein rohkeiksi, reippaiksi ja käytännönläheisiksi. Tämä näkyy myös siinä, että Tarttolaiset hakeutuvat usein oman alan kesätöihin jo varhaisessa vaiheessa opintoja. Ensimmäisten vuosien opintosisällöt ovat hyvin etäällä työpaikalla arjesta, ja pieni fuksi voi alkuun kokea olevansa aika hukassa uudessa työpaikassa. Itse ainakin mietin ensimmäisissä työ- ja harjoittelupaikoissa, että mitä se tässä vaiheessa hyödyttää, jos muistaa Krebsin syklin eri vaiheet, tai osaa nimetä kaikki kallon eri osat, kun ei osaa edes pitää koirasta kiinni oikein, saatikka sitten tehdä mitään muita toimenpiteitä. Eikä vanhemmillakaan opiskelijoilla välttämättä ole helppoa, kun kandikesä häämöttää edessä ja vaatimustaso omalle osaamiselle, sekä vastuun määrä, nousevat koko ajan.

jatkuu →

Työssäjaksaminen on valtavan iso haaste koko eläinlääketieteen alalla, jota ei yhdellä hyvinvointivastaavan kirjoitelmalla paranneta. **Tässä kuitenkin muutama ajatus pohdittavaksi, jos oma työhyvinvointi mietityttää:**

1.

Aina ei tarvitse olla rohkea, reipas ja käytännönläheinen. Aina ei Tarttolaisenkaan tarvitse olla ryntäämässä uusiin haasteisiin ja oppimistilanteisiin, sekä tarttua jokaiseen tilaisuuteen.
Kaikkea ehtii kyllä tehdä, ja eläinlääkärinä pärjäät varmasti, vaikka et käyttäisi kaikkea vapaa-aikaasi töiden suorittamiseen.

2.

Muista nukkua, syödä ja liikkua. Nämä luovat perusteen koko hyvinvoinnille. Jos voimavarat ovat nollissa, varmista että edes nämä kolme perustarvetta täyttyvät.

3.

Pidä päämäärä kirkkaana mielessä. Muista pysähtyä arjen keskellä ja pohtia, miten päädyit tähän hetkeen. Miksi halusit eläinlääkäriksi? Mitä itselle tärkeitä arvoja pääset toteuttamaan arjessasi? Ota hetki aikaa ja unelmoi.

Viimeisenä: vedä syvään henkeä ja muista, että sinulla on kyky selvitä mitä uskomattomimmista tilanteista. Pärjäät varmasti hyvin**.**

Terkuin,
Hyvis Anne Lodders

MUKANA MENOSSA

FaunaPharma

BIOFARM

Oriola

FINNPHARMA

vezer

KLINIQ

VET CARE

Kasarmi Vet Lahti

KUVA: ISA SIPOLA

KIRJOITTAJA: NORA KUUSINEN

FUKSIAISET

Joka vuotinen perinne eli fuksiseikkailu ja fuksiaisten jatkot järjestettiin perinteiseen malliin kauniina ja aurinkoisena syyskuun päivänä! Toinen toistaan urheampi fuksi uskaltautui kuin uskalsikin hypätä menoon mukaan ja kaikkien iloksi heittäytyivät avain 110% seikkailun vietäväksi!

Fuksiseikkailu koostui 9 eri rastista joissa otettiin mittaa tiimityöstä, nokkeluudesta sekä luovuudesta. Toinen vuosikurssi oli järjestänyt mahtavan tehtävä radan jossa rasteja oli ympäri Tarttoa. Muiden vuosikurssien edustajia löytyi myös avustamasta ja perinteisesti kuudennen vuosikurssin opiskelijat, IVSA sekä Suolten hallitus vastasivat omista rasteistaan jotka koostuivat anal slidestä, laaman rektalisoinnista sekä palapelien ratkaisemisesta. Seikkailun loppuhuipentuma päätyi jälleen suihkulähteelle missä fuksit kastettiin virallisesti Tarton opiskelijaperheeseen.

Fuksit pääsivät pienelle hengähdystauolle ennen kun päivän ohjelma jatkui jatkoilla! Teemana oli tänä vuonna lapsenlapset ja isovanhemmat. Päivän seikkailun jälkeen ei voinut muuta olettaakaan kuin että meno yltyy iltaa kohden vain paremmaksi ja paremmaksi.

Ohjelmassa oli fear pongia jonka tarkoituksena oli tehdä eri tehtäviä kun (tai jos...) sai heitettyä pallon kuppiin. Myöskin joka vuotuinen perinne koirankoppi pelissä pääsi valtaamaan lattian ja myöskin heistä jotka eivät ole niin kilpailuviettisiä kuoriutui aivan uudenlaisia vaihteita. Illan aikana suoritettiin myöskin palkintojen jakoa! Voittaja tiimi päivän seikkailulta oli tänä vuonna niukasti ykkössijan vienyt Itämaantietäjät! ”Paras asu” palkinnon vei fukseista Liinu Aihos ja vanhemmilta vuosikursseilta kolmannetta vuosikurssia edustava Laura Westman. Joka vuosi myös fukseista valitaan yksi ihminen joka on lämmin, ystävällinen ja tsemppaava muita kohtaan, toki tämä on erittäin haastava valinta mutta tänä vuonna päätyi viime vuoden valittu antamaan perintölabratakin Kaisla Kivistö!

Suuret kiitokset kaikille osallistujille sekä järjestäjille. Ilman teitä tämä päivä olisi jäänyt pitämättä jotenka on mahtavaa että kaikki yhteistuumin pitävät tätä perinnettä yllä.

KIRJOITTAJA: HANNA KETTUNEN

MATCH SHOW

Suolten perinteiset mätsärit järkättiin lokakuun puolessavälissä koulun nurmikentällä. Paikalle saapui sekä omia suolten jäseniämme että virolaisia osallistujia. Osallistujamäärät jäivät harmillisesti tänä vuonna pienemmiksi kuin viime vuonna, mikä oli erittäin ymmärrettävää huonon säätilanteen takia. Rankkasade kesti koko päivän ja voimakkaiden tuulen puuskien takia yhden paikalla olleen sponsorimme, Lemmikutoitin, myyntiteltta oli useampaan otteeseen lähdössä lentoon!

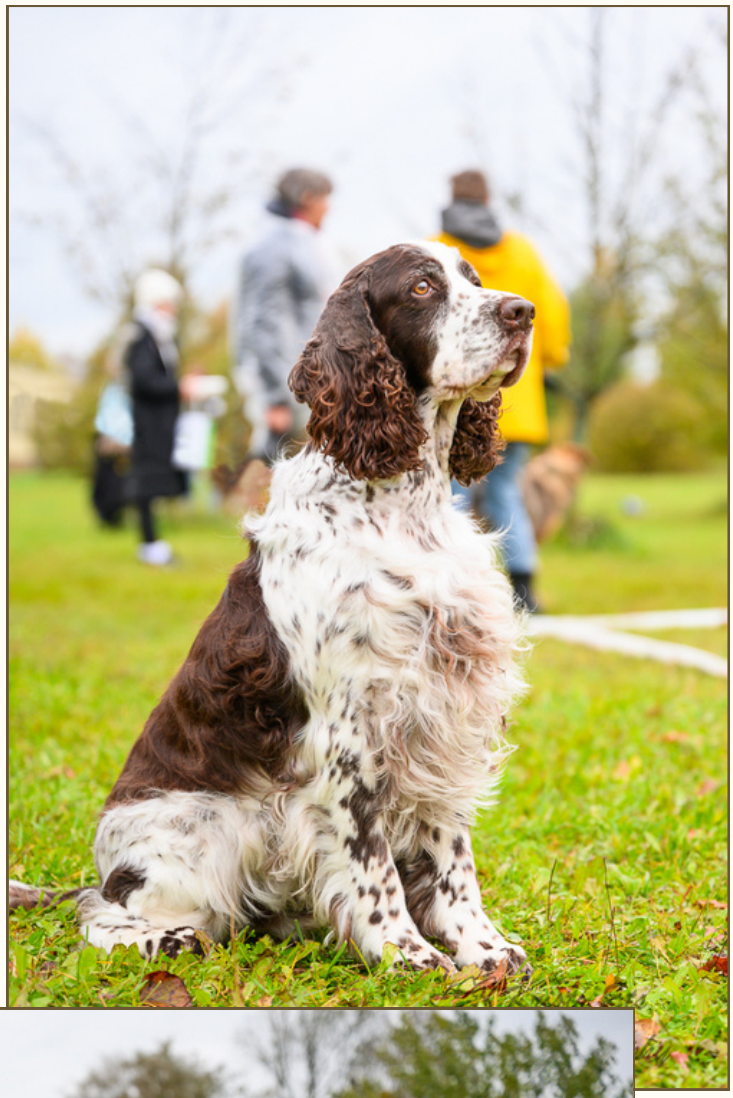

Kehissä nähtiin niin taitavia kuin hellyyttäviäkin parivaljakoita, muun muassa talkoilijoiden lempparikseksi noussut pikkupoika ison tanskandogin kanssa. Kyseinen tanskandoggi voitti lopuksi myös Best in Show-kilpailun!

Paikalla oli iso joukko talkoolaisia mahdollistamassa kivan ja onnistuneen päivän. Mätsärit pyörivät sujuvasti ja kehät olivatkin valmiina hyvissä ajoin. Iso kiitos kaikille mukana olleille!

Match Show tunnelmia
Kuvat: Kristo Ets photography

KIRJOITTAJA: HELMI HALTTUNEN

SYKSYN TAPAHTUMAT MANAGERIN SILMIN

Syysapprot

Tämän vuoden syysapprot järjestettiin lauantaina 7.10. ja kohteena oli – kaikki parhaat menomestat Tartossa ja illan huipuksi jatkot, jo perinteeksi muodostuneesti Shootersissa!

Approille lipun osti ennätyksellisesti 200 ihmistä ja vieraita saatiin niin Suomesta kuin Latviastakin. Myrskyinen sää ei hiivuttanut approilijoiden tunnelmaa, ja kadut suorastaan raikuivat naurusta ja juhlijoiden äänistä.

KIRJOITTAJA: HELMI HALTTUNEN

MEGAsitsit –Halloween edition

Keille? Suolet X TiK x Taslo
Mitä? Sitsattiin, laulettiin ja tanssittiin
Missä? Korp! Rotalian suuressa salissa
Illassa parasta? Polkupyörä, rangaistukset ja asujen loistoa
Illan erikoisuus? Kolmen eri ainejärjestön laulukirjat ja samat laulut eri sanoilla (muutama ”omstart” naurun säestämänä)

KIRJOITTAJA: HELMI HALTTUNEN

Pikkujoulut x karaokeilta

Mitä? Hallituskähminnät + pikkujoulut + karaokeilta!
Missä? Kulttuurilubi Salong
Keille? Suolinkaiset ja heidän ystävänsä
Illan paras herkku? Fuksien kokkaama puuro ja glögi
Illan paras biisi? Kaikki joululaulut!
Illan paras juttu? Jouluiset villapaidat ja poronsarvet Suolinkaisten päällä
Illan paras vieras? Joulupukki!!!

KIRJOITTAJA JA KUVAT: FRIDA GRANROTH

TOOGASITSIT 11.11

Juhlatoimikunta järjesti Suolten ekat toogasitsit ikinä. TaSLO on ennen järjestänyt toogasitsejä, mutta ajateltiin nyt kokeilla tätä perinnettä ja hauskaa oli.

Sitsit järjestettiin Saksa Kultuuri Instituutissa, tila sopi mahtavasti teemaan. Paikalla oli yhteensä 26 suolinkaista, yksi kutonen, vitosia, kolmosia ja reippaita fukseja. Illan ohjelma koostui laajasti laulamisesta ja syötiin myös hyvin (patonkia, pizzaa ja munkkia <3). Oli ihanaa, että varsinkin vanhempia opiskelijoita oli niin paljon. Aina on jotain opittavaa heiltä! Ilta huipentui Seikkiin jatkoille, ainakin oletettavasti, en itse sinne asti selvinnyt!

VUOSISPONSORIT 2023

EVIDENSIA PREVETT

KUVA: ISA SIPOLA